

лаяха, Петъръ излѣзе навънъ. Нѣмаше никакво съмнение — вълкътъ бѣше дошелъ. Изведнажъ едно жълто куче се спусна въ една посока, следъ него и другитѣ. А следъ малко, като стрела, безъ да издаде звукъ, се спусна и Анадолецътъ. Отъ лаенето се виждаше, че кучетата бѣха се отдалечили. Изведнажъ се чу страшна врѣва — лай, рѣмжение, писъкъ и — всичко утихна. Следъ малко се върна Анадолецътъ, клекна и взе да ближе ранитѣ. Върнаха се и другитѣ кучета, но жълтото куче го нѣмаше. Вълцитѣ бѣха го изяли.

Отъ стѣпкитѣ, които на другия день внимателно разгледа, Петъръ разбра, че тоя пѣтъ вълцитѣ сж били много. Единъ вълкъ е подмамилъ кучетата, престорилъ се е, че бѣга и ги е увлѣкълъ. Другитѣ сж ударили тогазъ отзадъ и сж ги обградили. Тѣй бѣ разкъсано жълтото куче. Между другитѣ стѣпки Петъръ позна и стѣпкитѣ на голѣмия вълкъ. И той е билъ тукъ. „Той е билъ командиря имъ“ — мислѣше си Петъръ.

Анадолецътъ се отърва отъ тая клопка, отърва и другитѣ кучета. Явно бѣше какъ отъ день на день той ставаше по-безстрашенъ, по-лютъ. Още веднажъ, докато имаше месечина, Петъръ го видѣ да се бори съ вълка гърди срещу гърди. На два-три пѣти тѣ се оставяха и пакъ се залавяха. Анадолецътъ вземаше вече връхъ надъ вълка.